

Predica de la Krefeld

(Citate din predica: „Strigătul disperării” – partea 4)

Sâmbătă, 17 aprilie 1982, ora 19:30

Fr. Frank

Laudă și mulțumire Domnului nostru că putem fi iarăși în acest loc și să ne rugăm Lui. Unor oameni, un anumit Cuvânt le vorbește mult mai mult decât un altul. Dar eu cred că Dumnezeu are de spus ceva la fiecare. Voi știți că noi suntem foarte mulțumitori lui Dumnezeu. Noi știm că nimic nu vine de la noi înșine. Așa cum spune și Pavel undeva: Ce ar fi ceea ce avem, dacă noi n-am fi primit-o, și tot ceea ce am primit este doar har din bogăția Lui. Noi vom lua din acest har până ce vom ajunge de la credință la împlinire.

De cântat putem cânta, dacă suntem cu inimă bună, dar câteodată nu suntem dispuși să cântăm. Eu cred că putem fi foarte deschiși și sinceri unul cu celălalt. Iacov scrie în cap. 5:13: *„Este vreunul printre voi în suferință? Să se roage! Este vreunul cu inimă bună? Să cânte cântări de laudă! Este vreunul printre voi bolnav? Să cheme pe presbiterii Bisericii (Adunării); și să se roage pentru el, după ce-l vor unge cu untdelemn în Numele Domnului.”* Adică aici spune foarte clar: *„Este vreunul printre voi în suferință? Să se roage! Este vreunul cu inimă bună? Să cânte cântări de laudă! Este vreunul printre voi bolnav? Să cheme pe presbiterii Adunării; și să se roage pentru el.”* Voi vedeți că aici, fiecare în parte este încadrat la locul cuvenit. Poate că azi unul dintre voi este dispus să cânte cântări de laudă, poate că mâine altul, dar noi toți suntem credincioși și mulțumim lui Dumnezeu pentru harul Lui. Chiar dacă noi ne rugăm sau cântăm, dacă suntem triști sau bucuroși, prin aceasta nimic nu se va schimba, fiindcă noi toți suntem copii ai lui Dumnezeu. Acest lucru este ceva minunat.

Eu am în fața mea predica fr. Branham. Dacă este voia lui Dumnezeu noi vom prelucra luna viitoare predica: „Suflete în închisoare”. Iar acum noi vom citi încă câteva fragmente din predica: **„Strigătul disperării”**. Eu trebuia să mă gândesc la prorocul Ilie, la

întâmplarea din 1Împărați 18:42. unde scrie: „*Ahab s-a suit să mănânce și să bea. Dar Ilie s-a suit pe vârful Carmelului, și plecându-se la pământ, s-a așezat cu fața între genunchi.*”

Voi știți ce înseamnă aceasta? Înainte se întâmplase ceva puternic. Dumnezeu a răspuns cu foc. Proorocii lui Baal și ai Astarteei au fost uciși. În total au fost 850 de prooroci. Acolo s-a întâmplat ceva puternic. Noi îl vedem pe acest mare om al lui Dumnezeu, că după această mare întâmplare nu sare în sus și în jos de bucurie, ci el ajunge într-o stare de disperare, de s-a aplecat la pământ și s-a așezat cu fața între genunchi, rugându-se. Atunci i-ar fi putut spune cineva: „Ilie, după o asemenea întâmplare puternică ar trebui să fii foarte întărit și plin de bucurie, să sari peste dealuri de bucurie, nu să te apleci și să-ți pui fața între genunchi pentru a te ruga.” Dar vedeți, acestea sunt drumurile Domnului, unde nimeni nu poate schimba ceva.

În versetul 7b, Obadia a venit și l-a căutat pe Ilie. După ce l-a găsit, l-a întrebat: „*Tu ești domnul meu Ilie? El i-a răspuns: ,Eu sunt; du-te și spune stăpânului tău: ,Iată că a venit Ilie!’*” Același lucru este scris și în versetul 11: „*Și acum zici: ,Du-te și spune stăpânului tău: ,Iată că a venit Ilie!’*” Același lucru și în versetul 14: „*Și acum zici: ,Du-te și spune stăpânului tău: ,Iată că a venit Ilie!’*” Vedeți, de trei ori într-un singur capitol. Acestui om i-a fost frică să-i spună regelui Ahab că Ilie este aici, căci se putea ca Domnul să-l ia pe Ilie de acolo în timp ce el spunea că Ilie ar fi acolo. I-a fost frică de împărat, că acesta l-ar omorî, dacă Ilie n-ar mai fi acolo. De aceea Obadia îi spusese lui Ilie: „Domnul meu, tu știi că Împăratul mă va omorî dacă tu nu te vei arăta lui.” Ilie i-a spus a treia oară: „*Du-te și spune stăpânului tău: ,Iată că a venit Ilie!’*”

Poate că unii vă veți gândi că Ilie a vorbit aici de el însuși. Nu, el nu a vorbit aici despre el. Da, el a fost acolo, dar trimis de Domnul, în Numele Dumnezeului lui Israel. Dacă el se numea Ilie sau Moise, aceasta nu contează. Ci spune Împăratului: „*Iată că a venit Ilie!’*”

Apoi mai spune în versetul următor, 16: „*Obadia, ducându-se înaintea lui Ahab, l-a înștiințat despre lucrul acesta. Și Ahab s-a dus înaintea lui Ilie. Abia a zărit Ahab pe Ilie, și i-a zis: ,Tu ești acela care nenorocești pe Israel?’*” Da, așa i-a zis lui Ilie. I-a zis că el ar fi cel care nenorocește pe Israel. Așa l-a văzut Ahab pe Ilie. Dar întrebarea este:

„Cum l-a văzut Dumnezeu pe Ilie?” Noi trebuie să ne întrebăm întotdeauna: „Cum mă vede Dumnezeu pe mine, și cum te vede Dumnezeu pe tine?” Cum ne văd pe noi necredincioșii? Da: „Cum, cum și iarăși cum?” Dar la urmă numai un singur lucru contează, și de fapt: „Cum mă vede Dumnezeu pe mine și pe tine?” Nimic altceva.

Ilie n-a fost cel care nenorocea pe Israel, ci el a fost proorocul Domnului. El dă răspuns Împăratului, spunându-i: *„Nu eu nenorocesc pe Israel, ci tu și casa tatălui tău, fiindcă ai părăsit poruncile Domnului și te-ai dus după Baali. Strânge acum pe tot Israelul la mine, la muntele Carmel, pe cei patru sute cincizeci de prooroci ai lui Baal, și pe cei patru sute de prooroci ai Astarteei, care mănâncă la masa Izabelei”. Ahab a trimis soli la toți copiii lui Israel, și a strâns pe prooroci la muntele Carmel.”*

Noi am mai auzit deseori pe fr. Branham spunând că trebuie să mai vină un ceas al Carmelului. El trebuie să vină. Și va veni! Un ceas în care Dumnezeu va vesti dreptatea, un ceas în care lucrul dumnezeiesc va trebui să se descopere, în care Puterea lui Dumnezeu nu va mai fi adusă în cuvinte, ci în realitate.

Voi știți că Ilie a vestit venirea lui, dar după un anumit timp s-a și împlinit, a devenit realitate. Acestor prooroci care au mâncat de la masa Izabelei le-a sosit timpul. Și acest om pe care l-au hrănit corbii cu pâine și carne bună ..., - dar poate vă veți întreba: „Dar de unde au adus ei aceste bucăți de carne, cine a fiert-o, de unde au luat-o, unde a fost pregătită ?” Aceasta nu este treaba noastră. A fost treaba lui Dumnezeu. Dar acest om al lui Dumnezeu nu a mâncat de la masa lui Ahab sau de la masa Izabelei, ci de la masa Domnului.

Eu cred că noi toți l-am recunoscut pe acest Ilie pe care Dumnezeu l-a trimis în acest timp. Ah, ce frumos a spus-o: „Spune-i stăpânului tău: „Ilie a venit”! Eu așa de frumos găsesc aceste trei cuvinte: „Ilie a venit”. Gata, și deja se întâmplă ceva, deja se mișcă ceva, deja Dumnezeu intră în planul Lui. Dacă mă gândesc că Dumnezeu a intrat întotdeauna în planul Lui, exact așa cum au intrat și Robii Săi în planul Lui, apoi mă aduce pe mine, poate că și pe voi, într-o stare de disperare de care fr. Branham ne vorbește aici. O stare directă de disperare.

Noi știm că au fost însărcinări pe care Dumnezeu le-a dat, și că au fost timpuri și ani în care nu se întâmplase absolut nimic. Acest lucru n-avem voie să-l lăsăm de-o parte. Au fost trei ani și jumătate în care nu se întâmplase absolut nimic. Apoi unii se puteau întreba: „Unde este acum acest om mare al lui Dumnezeu, unde este acest Dumnezeu viu, de ce nu face nimic?” Dumnezeu nu se lasă comandat de nimeni. EL nu se lasă pus în grabă. Dar El va face toate lucrurile la timpul lor. De fapt, noi ar trebui să venim prin rugăciunea noastră într-o poziție bună în fața lui Dumnezeu, în așa fel ca El să poată face ceva dacă a sosit timpul. Nu ca noi să-I spunem: „Doamne, acum a sosit momentul.” Noi ar trebui să fim în acea poziție în care Dumnezeu dorește să ne aibă.

Noi vedem cât de sigur a fost Ilie de acel lucru. EL a poruncit: *„Umpleți vasele acestea cu apă și vărsați-le pe arderea de tot și pe lemne. Apoi a zis: „Mai faceți lucrul acesta încă odată. Și încă odată, a treia oară.”* (1Împ.18:33+34) Ei au vărsat o grămadă de apă pe acest altar, astfel că era imposibil ca să mai ardă vreun foc. Adică minunea trebuia să fie cât de mare și de puternică. De aceea a spus Ilie: *„Vărsați cât de multă apă pe altar.”* După ce au vărsat odată, a mai zis: *„Încă odată și încă odată.”* Vedeți, el a fost sigur că focul lui Dumnezeu nu are frică de această apă.

El spune aici în vers. 37: *„Ascultă-mă Doamne, ascultă-mă pentru ca să cunoască poporul acesta că Tu, Doamne, ești adevăratul Dumnezeu, și să le întorci astfel inima spre bine!”* Aceasta este problema. Nu ca să recunoască că eu sunt un om mare al lui Dumnezeu. Da, el a mai spus înainte în versetul 36: *„Fă să se știe astăzi că Tu ești Dumnezeu în Israel, și că eu sunt slujitorul Tău, și că toate aceste lucruri le-am făcut după porunca Ta.”*

Aceste lucruri trebuie spuse. De fapt sâmburele constă în: *„Ascultă-mă Doamne, ascultă-mă pentru ca să cunoască poporul acesta că Tu, Doamne, ești adevăratul Dumnezeu, și să le întorci astfel inima spre bine!”* Nu el a întors inimile spre bine, ci Domnul în timp ce le-a răspuns.

Eu cred că v-am povestit aceea întâmplare cu William Booth care umbla prin străzile în Londra. Cineva stătea culcat în aceea stradă spunându-i: *„William Booth, vino și ajută-mă, că m-ai pocăit.”* El s-a oprit și i-a spus: *„Așa și arăți. Dacă te-ar fi pocăit Dumnezeu, atunci tu*

n-ai fi aici.” Fiindcă omul respectiv era beat, șezând în aceea stradă. Câte-o dată este foarte bine dacă citim în cărți vechi întâmplările unor bărbați ai lui Dumnezeu, ca să putem vedea că întotdeauna au fost astfel de oameni care au fost entuziasmați de alți oameni. Ei au venit la credință, dar n-au pătruns până la Hristos. Acest lucru îl mai spune și fr. Branham în anumite predici: „Eu mă tem că oamenii vin doar până la o biserică și nu până la Hristos. Ei nu pătrund, și nici nu au trăirea lor cu Dumnezeu.”

Aici noi vedem că proorocul a lucrat conform Cuvântului lui Dumnezeu. Pe mine m-a mișcat acest lucru foarte tare, fiindcă după asemenea întâmplări mari și puternice, a căzut într-o stare de disperare de și-a pus capul între genunchi și s-a rugat.

Noi știm că el trimite pe slujitorul lui ca să vadă dacă vine ploaia, fiindcă el auzise deja vuietul ploii pe când nu era nimic de văzut. Nu era nici un fel de nor, nimic nu era de văzut. El i-a spus: *Suie-te de mânăncă și bea; căci se aude vuiet de ploaie.*” De fapt el a spus că aude deja vuietul ploii, dar de fapt nu era nici un fel de nor pe cer. Cerul era albastru, nici un fel de apă nu era în nori, și totuși el spunea: „Eu aud vuietul de ploaie.”

Apoi spune aici: „*Ahab s-a suit să mânănce și să bea. Dar Ilie s-a suit pe vârful Carmelului, și plecându-se la pământ, s-a așezat cu fața între genunchi, și a zis slujitorului său: „Suie-te și uită-te înspre mare.” Slujitorul s-a suit, s-a uitat, și a zis: „Nu este nimic!”*”

Ilie a auzit cum plouă. Iar acest bărbat a venit înapoi și i-a spus că el nu vede nimic. Ilie a auzit-o, dar n-a văzut-o încă. El i-a spus din nou: „Du-te iarăși.” Și așa a făcut-o de șapte ori. Eu cred că noi toți am fi abandonat și am fi spus: „Măi omule, eu aud cum plouă, iar când deschid ochii nu se vede absolut nimic.” Dar dintr-o dată, după a șaptea oară, ... Oh, acest număr șapte este un număr minunat. În a șaptea zi Dumnezeu a sfârșit lucrarea Lui și s-a odihnit. Eu sunt foarte bucuros că Dumnezeu nu doar s-a odihnit în a șaptea zi, ci El a și sfârșit lucrarea Lui. (Geneza 2:2): „*În ziua a șaptea Dumnezeu Și-a sfârșit lucrarea pe care o făcuse, și în ziua a șaptea S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse.*”

Aici scrie mai departe în versetul 45: „*Peste câteva clipe, cerul s-a înnegrit de nor, a început vântul, și a venit o ploaie mare. Ahab s-a suit*

în car, și a plecat la Izreel. Și mâna Domnului a venit peste Ilie, care și-a încins mijlocul, și a alergat înaintea lui Ahab până la intrarea în Izreel.”

Ilie a putut să alerge mai repede decât caii lui Ahab. Noi știm, caii fug foarte repede. Văzut firesc am putea spune: „Oh, ce nebunie. Acest om și-a încins mijlocul și apoi fuge înaintea cailor.” Știți voi de fapt ce înseamnă „Nebunie” în fața oamenilor? Lucrurile acelea sunt foarte prețioase în fața lui Dumnezeu. Lui Dumnezeu i-a plăcut ca prin predici nebune să mântuiască pe acei care cred în ele. Așa este scris. Așa a spus-o Pavel prin Duhul. Dacă noi am aduce cea mai mare înțelepciune a lui Dumnezeu, ea ar fi o nebunie în ochii oamenilor. Și dacă noi am aduce ceea mai mare înțelepciune a oamenilor, atunci ar fi cea mai mare nebunie în ochii lui Dumnezeu.

Să știți că este scris că: „Chiar și nebunia lui Dumnezeu ...” - de fapt nici nu există o nebunie a lui Dumnezeu, dar așa este scris că: „Ea este mai înțeleaptă decât înțelepciunea oamenilor.”

Fr. Rus a citit din Ps.135, iar eu am citit înainte din Ps.130:1: „*Din fundul adâncului, Te chem Doamne! Doamne ascultă-mi glasul! Să ia aminte urechile Tale la glasul cererilor mele!*” Eu aș dori ca să ne aducem aminte și să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru toate lucrurile pe care le-a făcut pentru noi. Dar tot așa trebuie să-I și spunem: „Doamne, noi ne aflăm pe drumul spre început, chiar la începutul începutului.” Noi am dori ca Dumnezeu să ni se descopere într-un fel așa cum ne-a promis-o El. Noi avem făgăduința în Cuvântul Lui profetic că ploaia timpurie și ploaia târzie vor cădea în același timp. Acest lucru îl descrie fr. Branham într-un mod deosebit într-o predică.

Noi știm că ploaia timpurie cade primăvara, în timpul când se seamănă, iar ploaia târzie în timpul secerișului. Dar de data aceasta vor cădea ploaia timpurie și ploaia târzie în același timp. Proorocul Ilie spunea: „Eu aud deja vuietul de ploaie, du-te și vezi!” Slujitorul a venit înapoi și i-a spus: „Eu nu văd nimic.” Ilie a fost un prooroc. El auzise și văzuse deja lucrurile pe care Dumnezeu i le-a arătat, de parcă s-ar fi împlinit deja. Pentru el a fost un lucru real. El a spus: „Eu o aud deja.” El trebuie să fi trăit deja cu adevărat această ploaie, de aceea putea să spună: „Du-te și vezi!” Iar acest slujitor vine și spune că nu vede nimic.

Dacă noi auzim în ziua de azi de Cuvântul lui Dumnezeu, atunci trebuie să spunem: „Noi auzim deja vuietul puternic de ploaie.” Noi putem spune acest lucru în deplină credință, fiindcă Dumnezeu nostru ne-a făgăduit-o. Dacă aceasta ar fi doar dorința sau închipuirea noastră în vis, pe care noi dorim s-o vedem împlinită, atunci noi am putea merge de șapte ori acolo și n-am vedea nimic. Și nici a opta oară. Dar aceasta este o făgăduință Dumnezeiască. Și noi am auzit această făgăduință Dumnezeiască, iar Cuvântul nu a pătruns doar în urechile noastre, ci direct în inimile noastre. Noi credem acest lucru din toată inima noastră.

Dacă aici este spus în Ps.130:1: „*Din fundul adâncului, Te chem Doamne! Doamne ascultă-mi glasul!*” Atunci noi trebuie să venim în Fața lui Dumnezeu.

Câte-o dată mă gândesc că mulți oameni sunt împovărați și încărcăți, dar Domnul i-a ajutat pe toți, indiferent cum au venit. Nici unul nu s-a dus în același fel cum a venit. Cei leproși au venit cu lepră și s-au dus curățiți. Cei orbi veneau orbi și se duceau văzând. Păcătoșii au venit împovărați și se duceau înapoi eliberați. Cele patru Evanghelii nu sunt doar ca să citim în ele, ci să pricepem cine sau ce conduce propovăduirea Evangheliei. Și că Puterea Lui Dumnezeu trebuie să fie descoperită acolo unde Evanghelia lui Isus Hristos va fi predicată, și aceleași rezultate care se întâmplau atunci în timpul propovăduirii, **trebuie** să se întâmple și astăzi. **Trebuie! - Trebuie!** Pe aici nu va putea trece nici un fel de drum.

Aceste lucruri mă împing pe mine și pe noi toți într-o disperare interioară. Noi ne spunem: „Doamne, noi am auzit aceste lucruri de mii și mii de ori, că TU ești același ieri azi și în veci. Și de mii de ori am crezut acest lucru! Este așa, sau nu? Păi, atunci trebuie să se îplinească. Nu? Dacă noi o credem din toată inima noastră, atunci trebuie să se îplinească. Dumnezeu dorește să vadă strigătul nostru de disperare. EL nu ne mai lasă să trecem doar cu credința, ci EL dorește ca noi să fim împlinitori și să-l luăm pe Dumnezeu pe Cuvânt.

Eu vă citesc ceea ce spune fr. Branham aici în această predică „Strigătul disperării”, pe pagina 15.

Citat: „Voi nu puteți ajunge într-o astfel de disperare, doar dacă Dumnezeu v-a vorbit.” Aici este cheia. Dacă Dumnezeu nu ne-ar fi vorbit, atunci și noi

ne-am duce înainte cu indiferență, am cânta și am jubila ca și ceilalți. Noi toți ne-am duce pe drumul nostru propriu. Aici este o propoziție care ne lovește pe fiecare în parte. „Voi nu puteți ajunge într-o astfel de disperare, doar dacă Dumnezeu v-a vorbit.”

Eu îmi permit să spun că Dumnezeu ne-a vorbit. Și dacă este cineva aici căruia Dumnezeu nu i-a vorbit încă, acela să ridice mâna lui sau inima lui. Noi avem dreptul să spunem: „Dumnezeu ne-a vorbit”. Și fiindcă El ne-a vorbit prin Cuvântul Său descoperit, noi suntem aruncați în această stare de disperare, fără ca noi s-o vrem, fără ca noi s-o fi știut. Dumnezeu conduce lucrarea într-un asemenea fel, ca noi să fim aruncați în această stare de disperare. Dar nu ca să rămânem în această stare, ci ca să și fim conduși afară din ea. Aceasta este minunata lucrare a Dumnezeului nostru.

La oameni este cu totul astfel. Oamenii aruncă un Iosif într-o groapă, și-l lasă acolo. Atunci trebuie să vină niște slujitori pe acest drum ca să-l scoată afară din această groapă. La Dumnezeu este altfel. EL te lasă ca să intri într-o astfel de disperare, dar tot EL te scoate afară.

EL împlinește rugăciunile lui Ilie și-l lasă ca să trăiască cele mai mari întâmplări, dar după un scurt timp, Ilie avea deja capul băgat între picioare, strigând și rugându-se. Apoi spunea: „Du-te și vezi că se aude vuiet de ploaie.” Dumnezeu i-a vorbit. Și fiindcă Dumnezeu i-a vorbit, el a ajuns într-o astfel de stare de disperare.

Acum eu mă întreb: „Ne-a vorbit Dumnezeu foarte clar, astfel ca Cuvântul Lui să ne intre la inimă, de nu mai putem altfel decât să spunem: „Aici suntem, eu nu mai pot așa, ajută-mă pe mine și pe noi toți. Noi dorim să fim Adunarea Ta, ca să se întâmple cu noi ceea ce Tu ai în planul Tău. Noi am auzit Cuvântul Tău. Noi îl credem din toată inima noastră!””

Citat: „O Adunareă, ridică-te și trezește-te! Reveniți-vă, treziți-vă în ceasul acesta! Disperarea interioară trebuie să vină peste noi, altfel vom muri.” Ați observat ce vrea să spună aici: „Disperarea interioară trebuie să vină peste noi, altfel vom muri.” Adică, dacă nu va veni peste noi disperarea interioară atunci noi vom muri. Dacă disperarea interioară vine peste noi, atunci nu vom muri, ci Dumnezeu ne va veni în ajutor. Dacă vom ajunge de ne vom pune odată capul între picioare de nu mai putem altfel, atunci Dumnezeu ne va veni în ajutor.

Dragii mei, eu vă rog să-mi răspundeți foarte sincer: „Ne mai

vorbește Dumnezeu prin Cuvântul Său sau nu? Sau este mai bine să terminăm cu totul? Ne mai vorbește Dumnezeu în această seară inimilor noastre sau nu? Îți mai vorbește ție și mie, sau nu?”

Aici ne este vorbit Cuvântul Lui descoperit prin Duhul care spune:

Citat: „Disperarea interioară trebuie să vină peste noi, altfel vom muri; pentru că se va întâmpla ceva din partea Domnului. Eu știu că aceasta este: „AȘA VORBEȘTE DOMNUL”. Ceva este pe cale să se arate. Noi trebuie să ajungem neapărat în această stare interioară. Este vorba de viață sau de moarte, altfel totul va trece pe lângă noi, fără ca să vedem.”

Noi vedem despre ce este vorba! Dumnezeu i-a vorbit lui Ilie. Dumnezeu i-a vorbit fr. Branham. Dumnezeu ți-a vorbit ție și mie prin acest Cuvânt, iar noi am ajuns acum la acest punct în care toate aceste lucruri ne sunt date prin Duhul. Înainte timpul nu a fost copt încă. Dar acum timpul este copt pentru aceste lucruri.

Eu cred că vouă vă pot încredința lucrul pe care-l voi spune: „Când mă aflu într-o stare disperată, atunci mă bucur dacă nu mă vede nimeni. Dar totdeauna mă vede cineva.” Dumnezeu te pune în asemenea situații, dar tot El te și scoate afară.

Pe pagina 17 spune unde este vorba de femeia care venise cu copilul mort la Ilie.

Citat: „Acum ea este în necaz. Eu nu știu ce să fac. Acolo zace copilul mort. Ce pot să fac Doamne? Fără îndoială, Duhul Sfânt a spus: „Dacă Dumnezeu este în tine, atunci pune-te peste băiat.” Imediat a fugit acolo și s-a pus peste băiat (1 Împărați 4, 33-37). El s-a întors la viață, a strănutat de șapte ori și a deschis ochii. Disperarea interioară dispăruse. Copilul trăia. Situația disperată a adus-o pe femeia la prooroc, iar proorocul a fost adus prin această situație la copil. Tensiunea interioară din cei doi a făcut ca Dumnezeu să acționeze.”

Noi vedem aici trei lucruri: 1. Vedem femeia în starea ei de disperare cu copilul ei mort; 2. Îl vedem pe prooroc în starea lui de disperare din cauza acestui caz; 3. Iar apoi vedem intervenția lui Dumnezeu, care a venit în planul Lui. Aceasta este intenția Lui Dumnezeiască cu noi toți. Eu cred acest lucru din toată inima mea, fiindcă trebuie să se întâmple o lucrare mare în poporul lui Dumnezeu. Acum trebuie să se întâmple ceva, cu totul altceva decât ceea ce s-a întâmplat până acum. **Trebuie.** Credeți voi acest lucru cu toții? Noi am trăit deja aceasta cu noi înșine. **Trebuie** să se realizeze o lucrare adâncă

a Dumnezeului nostru în inimile noastre. Totul trebuie să se înnoiască, iar Dumnezeu trebuie să răspundă.

Noi n-am priceput încă această stare de disperare, dar vă spun că noi suntem deja înăuntru. Mai departe spune: Citat: „Dacă noi - suntem cuprinși de o disperare internă - ne rugăm pentru ceva, indiferent cât de slabi am fi, dacă credem corect, vom primi răspuns. Dragostea unită cu necesitatea interioară, trebuie să fie puterea motoare, care cuprinde totul prin credință.”

Și aceasta este de o mare importanță. „Dragostea, unită cu necesitatea interioară, trebuie să fie puterea motoare”. Despre Domnul nostru este scris, că El avea milă cu oamenii când îi vedea. Aici scrie că: „Dragostea, unită cu necesitatea interioară, trebuie să fie puterea motoare, care cuprinde totul prin credință.” Mai înainte noi am citit că credința devine realizabilă prin dragoste. Dar dragostea trebuie să primească mai întâi un impuls. Și aceasta este o situație de disperare care aduce credința la suprafață în așa fel ca noi să putem veni la Domnul.

Citat: „Dacă ajungeți în necaz, Dumnezeu vă va asculta. EL va auzi întotdeauna strigătul disperării din suflet. Asta este ceea ce încerc eu să vă spun. Când Domnul nostru însuși se afla pe cel mai mare câmp de luptă din lume, El se ruga în Ghetsimani, cuprins de o disperare interioară. Să ridice păcatul lumii, să-l ia asupra Lui, sau să rămână cu ucenicii Lui pe pământ? Ce urma să se întâmple? Dar priviți-L în supunerea Lui, cum S-a smerit pe Sine și a spus: „*Nu voia Mea ci voia Ta.*” EL s-a aplecat pe Sine sub Cuvânt, sub Cuvântul făgăduit al Dumnezeului cerului. Observați, apoi El a mers un pic mai departe. Dacă El a mers mai departe, cu atât mai mult trebuie să mergem și noi mai departe! Biblia relatează că El s-a rugat cu lacrimi. Frați și surori, dacă Isus trebuia să se roage cu atâta seriozitate, cu cât mai mult trebuie să ne rugăm noi cu această seriozitate!”

Eu nu am nici un fel de dificultate să vorbesc despre această predică, ea se află la locul ei potrivit. Mai departe spune: Citat: „EL este pregătit, ca să ne ajute și să ne salveze. Dar noi trebuie să ajungem în această prăbușire, în această disperare interioară, pentru ca El să ne poată vindeca. Așa este.”

Așa este. Cum a fost cu Bartimeu? El nu a spus doar că: „Eu am auzit că există Unul...” Nu, el a strigat: „Isuse, Fiul lui David, ai milă de mine!” El nu s-a distrat acolo, ci el a strigat în gură mare. Și pe când i-a fost spus să tacă, atunci el a strigat și mai tare. El a fost orb și totuși nu a fost orb de tot. El a văzut ceva, el a auzit ceva. Chiar dacă nu putea să vadă cu acești ochi, el a simțit ceva în inima lui. El a știut: „Aici este

ocazia mea, fiindcă acest Isus care este Domnul meu, El trece pe aici.” El a strigat din toată puterea lui. Aici ne este spus: „*EL este pregătit, ca să ne ajute și să ne salveze.*” Da așa trebuie să fie. Noi nu putem vorbi doar de lucrurile acestea. Acest lucru trebuie să se întâmple.

Dragii mei frați și surori: Noi avem nevoie de slujbe divine după modelul vechi creștinesc. Adunări în care Dumnezeu se poate descoperi. Altcumva nu se poate. Noi trebuie să ajungem într-o asemenea stare de disperare, fiindcă El nu s-a putut descoperi cum ar fi trebuit. Și noi am ajuns într-o asemenea situație de disperare, unde nu vom mai vorbi despre nimeni, fiindcă aceasta nu va rezolva problema. Atunci noi trebuie să ne rugăm prin credință, și să recunoaștem timpul în care trăim, ca după aceea să putem spune: „Doamne noi am priceput, Tu ne-ai dat prioritatea nu doar să auzim, ci prin Duhului Tău să auzim și să credem descoperirea.” Noi auzim deja vuietul ploii, chiar dacă n-o vedem încă.

Același om al lui Dumnezeu, care auzise deja vuietul puternic al ploii, și-a pus capul între picioare și strigă în disperarea lui, spunând: „Doamne dăruiește-ne și ...” Rugăciunea nu este scrisă. Dar e bine așa. E mai bine să nu auzi vreodată o rugăciune a unui om care este în disperare sau deznădejde. Mie mi-ar pare bine dacă nici Dumnezeu n-ar auzi-o, dar El aude toate lucrurile. Cred că Iov a zis: „Nu cântări cuvintele unui om care este în deznădejde.” Dacă Dumnezeu o cântărește, atunci să ne cântărească după dreptatea și harul Lui.

Dragii mei frați și surori, Dumnezeu să ne binecuvânteze. Eu cred că Ilie este aici. După ce am citit acest lucru în această seară, după cum a spus el de trei ori: „*Spune-i că a venit Ilie!*”

Eu trebuie să mă gândesc acum la Cuvântul, pe când ucenicii au venit la Domnul întrebând-l: „*Oare de ce zic cărturarii că mai întâi trebuie să vină Ilie?*” Drept răspuns, Isus le-a zis: „*Este adevărat că trebuie să vină întâi Ilie, și să așeze din nou toate lucrurile. Dar vă spun că Ilie a și venit, și ei nu l-au cunoscut, ci au făcut cu el ce au vrut.*” (Matei 17:10-12) Aici El a vorbit odată de Ioan botezătorul și de altă dată de slujba din timpul nostru. De aceea a spus: „... și ei nu l-au cunoscut.”

Spune stăpânului tău: „*Iată că a venit Ilie!*” Voi știți foarte bine că poți spune oamenilor tot feluri de lucruri. Le poți spune că fr. Branham

a fost un om mare al lui Dumnezeu. Iar ei vor spune: „Da așa este.” Dar spune-le o singură dată că el a fost proorocul despre care a fost scris că va veni, - atunci se stinge focul în sobă. Fiindcă atunci ceva este cerut de la ei. Atunci ei trebuie să creadă. Dacă el este un om al lui Dumnezeu, atunci el este unul din cei mulți. Dar dacă el este un prooroc făgăduit, atunci se schimbă foaia. Atunci aceasta are o însemnătate în planul de mântuire. Iar în acel moment Dumnezeu este cel care lucrează, atunci ei trebuie să asculte. Toți acești evangheliști mari știu că fr. Branham a fost cel mai mare om al lui Dumnezeu, începând din zilele Domnului nostru Isus încoace. Pe toți puteți să-i întrebați, aceasta scrie în cărțile lor. Dar nici unul din ei nu crede că el a fost Ilie care trebuia să vină înaintea zilei celei mari și înfricoșate.

Noi suntem destul de naivi ca să credem Cuvântul lui Dumnezeu, și recunoaștem că ziua care va arde ca un cuptor nu mai este departe și că Dumnezeu a trimis pe proorocii și pe robii Săi ca să-ți vorbească ție și mie. Spuneți odată: „A vorbit Dumnezeu cu noi?” Fr. Branham a spus odată: „Doar atunci dacă Dumnezeu ne-a vorbit, vom intra în această stare de disperare.” De-ar lucra în noi această vorbire a lui Dumnezeu, prin har. Exact așa cum spune și psalmistul în Ps.130:1: *„Din fundul adâncului, Te chem Doamne! Doamne ascultă-mi glasul!* Fr. Rus a citit din Ps.135:15-17 despre idolii păgânilor. *„Idolii neamurilor sunt argint și aur, lucrare făcută de mâinile oamenilor. Au gură, și nu vorbesc, au ochi, și nu văd, au urechi, și totuși n-auz, da n-au suflare în gură.”* Dar acum este cerută comparația între idolii pe care oamenii i-au făcut și acel Dumnezeu care i-a făcut pe oameni. Pricepeți acest lucru? Idolii pe care oamenii i-au făcut, poate au urechi frumoase, sau poate ...? Eu mă gândesc acum la un lucru pe care unii dintre voi l-au văzut. În acele țări în care oamenii cred în Buda, acolo sunt niște fapte grase și înalte cu urechi foarte mari ca de măgar. Acesta nu aude de loc.

Dacă te gândești că Domnul nostru, Dumnezeul nostru ... Oh, eu cred că inima noastră ar trebui să fie copleșită. Oamenii și-au făcut idoli, i-au format cu propriile lor mâini, i-au auzit. Da, eu i-am văzut din aur pur ..., ah, mai bine nu mai vorbim despre aceasta. Noi avem aici comparația: *„Au gură, și nu vorbesc, au ochi, și nu văd, au urechi, și totuși n-auz, da, n-au suflare în gură.”* Da, fiindcă ei sunt așa de morți ca și cei care i-au făcut. Dar Dumnezeu este viu și El ne-a făcut pe noi.

EL aude și noi auzim. EL vede, și noi vedem. EL vorbește, și noi avem voie să vorbim. Eu aș dori să citesc acest verset încă odată: „*Din fundul adâncului, Te chem Doamne! Doamne ascultă-mi glasul! Să ia aminte urechile Tale la glasul cererilor mele!*” Aceasta a fost rugăciunea lui. Aceasta este rugăciunea noastră în seara aceasta.

Dragii mei. haidem să venim în fața Domnului nostru așa cum a venit acest psalmist. Acest psalm este un psalm foarte cunoscut. De exemplu vers.6: *Sufletul meu așteaptă pe Domnul, mai mult decât așteaptă străjerii dimineața.*” Și noi așteptăm pe Domnul. În credință auzim deja lucrările cele mari ale Dumnezeuului nostru. În credință le vedem deja. În credință le primim. Iar noi dorim să avem această încredere în El, că El va veni jos în dragoste și va lucra. Aceasta nu este lucrarea noastră cea mare, ci puterea cea mare a Dumnezeuului nostru.

Noi am mai spus aceasta deseori, că aici nu este vorba de cuvinte puternice, ci aici este vorba de cuvinte unse. De cuvinte care sunt rostite prin ungera Duhului Sfânt, iar Cuvântul lui Dumnezeu nu se va întoarce fără rod.

Dumnezeu a vorbit lui Ilie, iar el a intrat într-o disperare, iar el a știut că Dumnezeu va răspunde. Domnul ne-a vorbit, și noi știm că tot El ne va și răspunde. Astăzi, noi dorim să-I spunem Lui, nu în necredință, ci în credință deplină. Într-o siguranță absolută că Dumnezeu va împlini Cuvântului Său. Noi nu dorim să-I ascundem acest lucru, că această situație ne apasă în interiorul nostru, și că El nu putea încă să-și îplinească planul Lui. Noi nu putem ascunde acest lucru în Fața Lui, ci mai bine să venim în Fața Lui și să-I spunem: „Doamne ajută-ne Tu, ...” Dragii mei, dacă vă rugați pentru mine, atunci eu vă rog foarte mult ca să nu mai folosiți titluri sau slujbe, ci rugați-vă pentru toți acei care slujesc Cuvântului lui Dumnezeu. Noi dorim să ne rugăm unul pentru celălalt, iar Dumnezeu ne va răspunde. Eu sunt sută la sută sigur de acest lucru.

Dumnezeu este Dumnezeuul nostru cel viu. EL nu este făcut, ci El ne-a făcut pe noi. Noi suntem lucrarea mâinilor Sale. Noi ne încredem în El din toată inima și din tot sufletul nostru. Lăudat să fie Numele Lui.